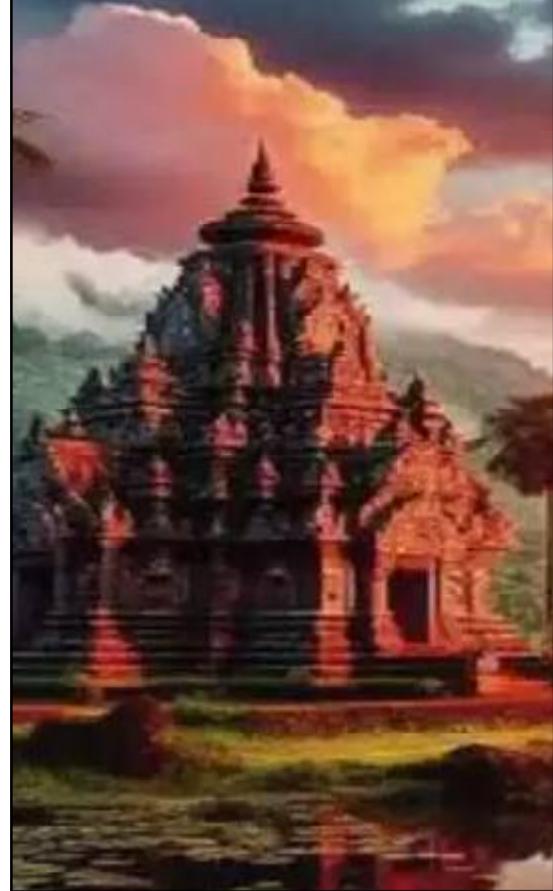

ଶ୍ରୀପାଦକାରୀ

आनंदाचे होऊ वितरक...

लोकनेता न्यूज नेटवर्क

‘जगी सर्व सुखी असा कोण आहे’ श्री समर्थ रामदास स्वार्मांनी विचारलंय. पुढे म्हटलंय; ‘विचारी मनां तूच शोधूनी पाहे’ सुख म्हणजे ऐषोआराम शरीराला सुख देईल पण मनाला नाही. मनाचा आनंद भोगात नाही. तो त्यागात आहे. थोड्याशा सुखानेही आनंदी होणारा ‘अल्पसंतुष्ट’ नसून तो खरा आनंदीप्राणी आहे. मग आनंद देणाऱ्या गोष्टी कोणत्या, तर त्या आहेत अवती भवती निसर्गातच. त्यांत मनस्वी आनंद देणारी ‘वैश्विक प्रतिके’ आहेत. ती निसर्गातच आहेत. त्यांच्याकडे डोळसपणे पाहिले की, त्यांतला आनंद अनुभवता येतो. पण तो आशाला आशावीक पावरिंद दावता पाहिले

अनुभव अनुभूतीत परावातेत झाला पाहेज.
 ‘आनंद’ यात ‘नंद’ म्हणजे तृप्ती. म्हणजेच आ+नंद
 म्हणजे सर्व बाजूंनी तृप्ती. माझी अशी एक जीवन विषयक
 धारणा आहे. ब्राह्म मुहूर्तावर मंदिरातून येणारा सनई व
 घंटा यांचा नाद, काकड आरतीचे हलक्याशा
 वायगजरासोबत येणारे नाद-शब्द-लय, जलाशयांवर
 उठणारे तरंग आणि पाठशाळातून येणारे प्रार्थनेचे स्वर;
 या सर्व वैश्विक आणि मानव्य साधन सामुग्रीचा मी काया-
 वाचा-मने स्पर्श, गंध, नाद यातून मनमुराद आनंद घेते.
 मग काव्य स्फुरते. ते मनस्वी आनंद देते.

हाच आनंद मला अभिप्रेत असतो. त्यावेळी बाकी सर्वांची विस्मृती होते. सात्त्विक वृत्तीची झापाटण्याने वाढ होते. जीवात्म्याला परमात्म स्वरूपाची जाणीव होते. सर्व चित्तवृत्ती मनांत एकवटून ‘आनंदाचे डोही आनंद तरंग’ अशी भावमग्र अवस्था येते. अशीच मी सायंशोभा, रात्री नीरव शांततेची व टळठळीत दुपारचीही अनुभूती घेते. प्रत्येक क्रतूतील हे वैविध्याने नटलेले कालकंक्र आणि त्यांचे विभ्रम मी असोशीने अनुभवते. त्याच अनुभूतीतून मला काव्य स्फुरते. अवती भवतीची एखादी व्यक्ती निराश आहे, दुःखी आहे किंवा एखाद्या प्रसंगाने व्याकुळ किंवा नाराज आहे, तर त्या माझ्या निकटवर्तियांना दिलासा देण, आपुलकीचे चार शब्द बोलून त्यांचे दुःख हलकं करण किंवा त्यांना भोवतालच्या परिसरातून आनंद घ्यायला उद्युक्त करण यात मी धन्यता मानते. आपण इतरांच्या जीवनात आनंद आणू शकलो तर तीच आपल्या जीवनाची इतिकर्तव्यता. लहान मुलांना त्यांच्या कलाने घेऊन हसतं ठेवणं ही माझी द्वातोरी आहे.

मला ज्या ज्या गोर्झी पासून आनंद मिळतो त्या इतरांनाही
दाखवायला मला आवडतात. वाचन हा माझा ध्यास
आहे. सर्व प्रकारचे वाचन प्रकार मला वाचायला
आवडतात. कविता करण, लेख, कथा लिहिण हा माझा
छंद. त्यातून मला मनमुराद आनंद मिळतो. ज्यानं स्वतःचं
असं काही लिहायची इच्छा आहे पण ते करायला
त्यांच मन उद्युक्त होत नाही त्यांना मी लिहायला प्रेरणा
देते. लिखाणातून जो आनंद मी घेते तो दसन्या होतकरूना

मिळावा, त्याचे मनोबल वाढावे असे मला वाटते. आनंद वाटत जावा. निराशा, दुःख यावरची ती एकमेव मात्रा आहे. गाण आपल्याला गातां नाही आलं तरी ऐकून आनंद घेता येतो. गुणगुणतां येतं. अशा छोट्या छोट्या गोष्टीतून आनंद घ्यावा व द्यावा असे मला वाटते. एखाद्या आवडीच्या भावगीताचे स्वर ‘आकाशवाणी’ वरून कानावर पडतात मग मन आनंदाने डोलू लागतं व भाव समाधी लागते. ज्याची जी आवडीची कला असेल तिचा असा आस्वाद घेतला की होणारा आनंद जगातली कितीही संपत्ती प्राप्त झाली तरी त्याची बरोबरी करू शकणार नाही. इथे कोणत्याही प्रकारची उच्चनीचता आड येत नाही. आपला आनंद आपणच जोधागत्ता आपतो

लोकनेता न्यूज नेटवर्क

अत्यंत संवेदनशील अशा विषयावरील कळीचा मुद्दाही आपल्याकडे एखाद्या दुर्घटनेनंतरच ऐणीवर येतो. जैवविविधतेबाबत संपन्न असलेल्या पश्चिम घाटाचा आणि त्यामधील पर्यावरणदृष्ट्या संवेदनशील क्षेत्रांचा (ईएस) मुद्दाही अशाच प्रकारे चर्चेत आला. त्याला निमित घडले ते केरळमधील वायनाड दुर्घटनेचे. मुसलधार पावसामुळे ३० जुलै रोजी वायनाड येथे झालेल्या भूस्खलनात तीनशे हून अधिक निरपराधांचा मृत्यू झाला. गुजरातपासून केरळपर्यंत पसरलेल्या पश्चिम घाटातील कथित विकास प्रकल्प विध्वंसक ठरत असून, ते निसर्गाच्या मुळावर येत असल्याचा मुद्दा आपल्याकडे मांडण्यास सुरुवात होऊनही साडेतीन दशके लोटली आहेत. पश्चिम घाट बचाव मोहिमेच्या माध्यमातून सातत्याने ही मांडणी केली गेली. त्यामुळे पर्यावरणबाबत जागारूकता निर्माण होऊन प्रकल्पांवर प्रश्नविच्छिन्ह उपस्थित केले जाऊ लागले; परंतु प्रश्न विचारणाच्यांना विकासविरोधी ठरवून निसर्गाला ओरबाडणाऱ्या योजना तशाच पुढे रेटल्या गेल्या. यामुळे काय होऊ शकते आणि लोकसंहभागाद्वारे पर्यायी विकासनीती कशी उभारली जाऊ शकते, हे डॉ. माधव गांगाडे

नेतृत्वाखाली पाच तज्जांची समितीही नेमली. दीड
लाख चौरस किलोमीटरहून अधिक क्षेत्रफळात
पसरलेल्या पश्चिम घाटातील सुमारे ५७ हजार चौरस
किलोमीटर क्षेत्राता पर्यावरणदृष्ट्या संवेदनशील
घोषित करून तिथे वाळू उत्खनन, खाणकाम
यांसह अनेक प्रकल्पांवर बंदी घालण्यासाठी हा
निर्णय घेण्यात आला. पश्चिम घाटाबाबतची ही
पाचवी अधिसूचना. अधिसूचना आली, की काही
तरी खुसपट काढून राज्यांनी विरोध करावा आणि
मग ती रहबातल ब्वावी, असा प्रकार सुरु आहे.
आपल्याकडील राजकीय पक्षांच्या सामाजिक-
राजकीय भूमिका भिन्न असल्या, तरी विकास
आणि पर्यावरण यांबाबतच्या त्यांच्या संकल्पना
फार वेगळ्या नाहीत. त्यामुळे केंद्र व राज्यांत
कोणतेही सरकार असले, तरी पश्चिम घाटाबाबतचा
त्यांचा दृष्टिकोन सारखा आहे. म्हणूनच तर
अधिसूचनावर अधिसूचना निघूनही प्रत्यक्ष काही

होत नसल्याचे चित्र आहे. त्यामुळे प्रारुद्ध अधिसूचनांना अंतिम स्वरूप येत नाही अमलबजावणीचा तर प्रश्नच उद्द्रवत नाही राजकीय पक्षांत जागरूकता नसेल, तर त आणता येऊ शकते. मात्र, जागरूक व्हायरेचेच नसेल, तर काय करावे हा प्रश्न आहे. झोपेच सोंग घेतलेत्याला जागे करण्यासारखा हा प्रश्न आहे. मुंबई उच्च न्यायालयाचा प्रश्नही अशाच स्वरूपाचा. गाडगीळ समितीच्या अहवालानंतरच्या गेले दशकभर धोरणकाऱ्यांना असंवेदनशीलता दाखवून अक्षम्य दिरंगाई केले आहे. मोठा पाऊस आला, पूर आला किंवा दरडी कोसळल्या की निसर्गाला दोष द्यायच किंवा वैश्विक तापमानवाढीवर खापर फोडायचे हा प्रकार आता बंद व्हायला हवा. तापमानवावा आणि त्याचे दुष्प्रिणाम हे वास्तव आहे, हे मान्य; परंतु ते रोखण्यासाठी आपण काय

करणार; तसेच विध्वंसाला आमंत्रण देणाऱ्या विकासाची नीती कशी बदलणार हे उरविष्णाची गरज आहे. गुजरात, महाराष्ट्र, गोवा, कर्नाटक, केरळ आणि तर्मिळनाडू या राज्यांचा कणा असलेल्या पश्चिम घाटाच्या पर्वतरागा नैसर्गिक आणि जैविक वैविध्याचे आगार आहेत. ते थील निसर्गाला अनुकूल जीवनशैलीची स्थानिकाची, आदिवासांची परंपरा आहे. तिचा सन्मान करून, लोकसंभागाद्वारे पश्चिम घाटाला कसे वाचविता येईल, हे गाडीगी अहवालाने संगितले आहे. पर्यावरणाच्या दृष्टीने अतिशय संवेदनशील, मध्यम संवेदनशील आणि कमी संवेदनशील असे वर्गीकरण करून उपाययोजना सुचिविणारा हा अहवाल कृतीत आणण्याची गरज आहे. 'ईएस'च्या अधिसूचनेला अंतिम स्वरूप देणे हे अंमलबजावणीसाठीचे पहिले पाऊल असू शकते. त्यासाठीची इच्छाशक्ती दाखविली गेली, तर वायनाडनंतर आपण जागे झालो, असे म्हणता येईल.

विधान परिषदेचा ठसा!

लोकनेता न्यूज नेटवर्क

आपल्या देशातील संसदीय लोकशाहीच्या संदर्भात द्विसभागृह व्यवस्थेत महाराष्ट्र विधान परिषद उल्लेखनीय योगदान देत आपला वैशिष्ट्यपूर्ण ठिकाण उमटविला आहे. मैर्टिंग्यू-चेम्सफर्ड शिफारशीनुसारे भारत सरकार अधिनियम १९१९ अन्वये 'बलेजिस्लिटिव कौन्सिल'ची प्रारंभिक बैठक फेब्रुवारी, १९२१ रोजी मुंबईत 'टाऊन हाल' मध्ये झाली. नारायण गणेश चंदावरकर यांची विधान परिषदेच्या सभापतीपदी झालेली नियुक्ती ही पद ऐतिहासिक घटना होती. सन १८६२ ते सन १९२० पर्यंत मुंबईच्या गव्हर्नरांच्या अध्यक्षतेखाली कौन्सिलचे काम चालत होते. सन १९२१ मध्ये चंदावरकर यांच्या रूपाने पहिल्यांदा भारतीय व्यक्तीची सभापती म्हणून नियुक्ती झाली. त्यामुळे सन १९२१ ते २०२१ हा महाराष्ट्र विधान परिषद

अशी दिग्गज सन्माननीय सदस्यांची मालिक विधिमंडळाला लाभली आहे. डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर १९२६ ते १९३७ या काळात य सभागृहाचे सदस्य होते. महाराष्ट्र विधान परिषदेचा शतकमहोत्सव २०२३-२०२४ या कालावधीत साजर करण्याचे ठरविण्यात आले. पहिला परिसंवाद आणि विद्यमान सदस्यांसह माजी सन्माननीय विधान परिषद सदस्यांचा स्नेहमेळावा आत नोव्हेंबर, २०२३ रोजी मुंबईत विधान भवनाच्या मध्यवर्ती सभागृहात घेण्यात आला. त्यावेळी विधान परिषद सभागृहाच्या आवश्यकता आणि महत्त्व, आमच्या आठवणीतील विधान परिषद, या दोन विषयांवर ह्या भावना व्यक्त झाल्या. त्यानंतर नागपूर हिवाळी अधिवेशन कालावधीत आठ दिंसेंबर २०२३ रोजी 'महाराष्ट्र विधिमंडळ संसदीय वाटचालीत हिवाळी अधिवेशनाचे महत्त्वपूर्ण योगदान' या विषयावर परिसंवाद झाला. याल मुख्यमंत्री एकनाथ शिंदे यांची प्रमुख उपस्थित लाभली. विधान परिषदेचे प्रदीर्घ काळ वार्ताकन केलेल्या ज्येष्ठ पत्रकारांनीही या दोन्ही परिसंवादांमध्ये सहभाग नोंदवला. विधान परिषदेच्या शतक महोत्सवाच्या निमित्ताने इतिवृत्तातील महत्त्वपूर्ण दस्तावेज, संसदीय लोकशाहीविषयी आस्था असणारे नागरिक मग्जाशासन आणि समाजशासनाचे अभ्यासक

आणि विद्यार्थी, पत्रकार स्नेही, विधिमंडळाचे दोन्ही सभागृहांचे विद्यमान आणि माजी सदस्य अशा सर्वांना त्या-त्या विषयांनुसार उपलब्ध व्हावेत, असे एक पीठासीन अधिकारी म्हणून मला वाटते. वरिष्ठ सभागृहाची आवश्यकता आणि महत्त्व, विधान परिषदेने संमत केलेली महत्त्वपूर्ण विधेयके, ठाराव आणि धोरणे, विधान परिषदेतील विविध विषयांवरील महत्त्वपूर्ण चर्चा, शंभर वर्षे, शंभर भाषणे... अशा प्रकारे चार विविधांगी विषयांवरील संदर्भसमृद्ध ग्रंथसंपदा यातून तयार होणार आहे. सध्या देशात महाराष्ट्रसह कर्नाटक, आंध्र प्रदेश, तेलंगण, उत्तर प्रदेश आणि बिहार अशा सहा राज्यांमध्ये विधान परिषद हे द्वितीय सभागृह अस्तित्वात आहे. राज्यघटनेतील तरतुदीनुसार विधान परिषदेचे अस्तित्व हे विधानसभेच्या या संदर्भातील ठारावावर अवलंबून ठेवण्यात आले आहे. महाराष्ट्राचा विचार करता हे द्वितीय सभागृह स्थापन झाल्यापासून म्हणजे सन १८६२ पासून ते आजपर्यंत या सभागृहाने भारतातील संसदीय लोकशाहीच्या वाटचालीत महत्त्वपूर्ण योगदान दिले आहे. विधिमंडळाचे अधिवेशन सुरु असते तेव्हा राज्यातील कोटी-कोटी जनता मोठ्या अपेक्षेने या लोकशाहीच्या मंदिराकडे बघत असते. सभागृहातील विचारमंथन व्यापक लोकहितासाठी स्वीकारावयाच्या निर्णय-निष्कर्ष-धोरण-कायदे यापर्यंत पोहचाणारे असाऱे गंभीर मंकलन आणि मंपानुन पक्कलगांध्या

प्रारब्ध आणि पुरुषार्थ

लोकनेता न्यूज नेटवर्क

मागील लेखात संचित, प्रारब्ध व क्रियमाण
कर्माचा विचार केला. कोणतेही कर्म केले ते
फळ देऊनच शांत होते. काही कर्मे लगेच
फळ देतात तर काही कर्माचे फळ उशिरा
मिळते. हा कर्मफळ फलदूप होण्याचा काळ
कमी जास्त असतो. एखादी व्यक्ती या जन्म-
खूप सदाचारी असते पण संचितातील कर्मे
प्रारब्धरूपाने येऊन ती त्या व्यक्तीला
भोगावीच लागतात, असे मानले जाते.
त्यामुळे आता चांगली कर्म करूनही त्याला
दुःख भोगावे लागते व दुराचारी सुखशय्येवर
लोळतो. असे जर सर्व प्रारब्धानेचे भोगायचे

असेल तर कर्म तरी कशाला, असे वाटू
शकते. हा विचार चूक आहे. प्रारब्ध
भोगूनच संपवावे लागते. मात्र, आता
चांगले वा वाईट कर्म करणे, हे माझ्या
हातात आहे. या ठिकाणी पुरुषार्थाला
म्हणजे क्रियमाणाला पुरेपूर संधी आहे.
मागील गोर्टींचा विचार न करता आता
चांगले कर्म करणे, हे आपल्या हातात
आहे. प्रारब्ध व पुरुषार्थ एकाच नाण्याच्या
दोन बाजू आहेत. ते परस्परपूक आहेत.
पैसे मिळणे प्रारब्धार्थीन आहे. माझ्या
प्रारब्धात जेवढे पैसे असतील तर तेवढेच
मिळतील. खादी अनेक व्यवसाय करते.

पण यश येत नाही. त्यामुळे अर्थार्जिन प्रारब्धात आहे पण त्याचा विनियोग करणे त्याच्या हातात आहे. नोकरी मिळणे प्रारब्धात असते पण कर्तृत्वाने नोकरीत बढती मिळवण्यात पुरुषार्थ आहे. पती किं पत्नी मिळणे प्रारब्धात आहे. संसार मात्र नेटका, चांगला करणे यात पुरुषार्थ आहे. यासाठी चतुर्विध पुरुषार्थ आहेत. १) धर्म २) अर्थ ३) काम ४) मोक्ष. यात काम व अर्थ यांना धर्म व मोक्षाने बाधले आहे. पैस हा धर्मानि मिळवावा व मोक्षासाठी काम या पुरुषार्थाचा वापर व्हावा. हे जर चतुर्विध पुरुषार्थाचा सम्यक वापर असेल तर जीवन

सुखी होईल व कर्म करताना आनंद होईल.
विपरीत स्थितीतही चांगले कर्मच होईल.
एक गोष्ट आपण लक्षात घेतली पाहिजे की
कर्म करण्यात आपण स्वतंत्र आहोत पण
फळ भोगण्यास परतंत्र आहोत. भगवान हेच
सांगतात, 'कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु
कदाचन।' कर्म करणे आपल्या हातात
आहे, पण माझ्या कर्माचे असेच फळ हवे,
ही अपेक्षा गैर आहे. एकदा कर्म घडले की
त्याचे फळ हे मिळणारच. पुण्य व
पापकर्माची बेरीज होते व सर्वच भोगावी
लागतात. मग या चक्रातून मुक्तातच होणार
नाही का? तोही विचार करूया..

बाभळी बंधारा पाणलोट क्षेत्रातील शेतकऱ्यांच्या बुडित जमीनी

३६५ हेक्टरचा मावेजा १८८.२० कोटी वाटप करा-शंकरराव जाधव रोशनगावकर

■ लोकनेता न्यूज नेटवर्क

धर्माबाद | साहेबराव दुमाने

नांदेड जिल्हयातील धर्माबाद तालुका हा तेलंगणा सिमेवर असुन गोदावरी नदीकाठावर आहे. लगतच्या तेलंगणा भागात गोदावरी नदीवर ११२ टी.एम.सी. पाणी साठावण असलेले पोचमपाड धरण आहे. या धरणाचे बँक वॉटरचे पाणी महाराष्ट्रात ७ कि.मी. क्षेत्रात थांबते. ज्यामुळे महारू परिस्थिती, तेलंगणा शासन-प्रशासनाच्या खोडपणामुळे पोचमपाड धरणाचे दरवाजे संपर्क करूनही न उठाल्यामुळे व मंजरा नदीव्या पुरुषे पाणी थांबल्यामुळे वरच्या भागात (महाराष्ट्रात) रेटल्या जाऊन, गोदावरीचे दोन्ही काठ ओलांडुन शेतीत पसरते व हजारे हेक्टर जमीनीत ३-४ दिवस थांबते. ज्यामुळे दरवर्षी धर्माबाद, बिलोली,

नायगाव व उमरी तालुक्यातील गोदाकाठची खरी पिके, गुरुंचा चारा ४-४ दिवस थांबलेल्या पुराच्या पाण्यात बुडुन नष्ट होते.

शेतक-याचा खरीप हंगाम अक्षराशःपाण्यात जातो. त्याने केलेले कृष्ण व खर्च वाया जाऊन तो कफल्क होतो. शिवाय बाभळी उ.पा.बंधा-याच्या पाणलोट क्षेत्रातील ३६५ हेक्टर जमीनी बुडित असतात. ह्या बुडित जमीनिधारक शेतक-यांना मोबदला देशेसाठी चर्तुर्थ मुधारीत प्रशासकीय मान्यतेनुसार दिनांक ०१.०८.२०२३ नुसार १८८ कोटी रुपये नुकसान भरणार्थी आर्थिक तरतुद करण्यात आली असून, तसेच शासन अदेश ही दिनांक २७.१०.२०२३ रोजी निर्मित झाला आहे.

बाभळी उ.पा.बंधारा कृति समिती कार्यालयीन सचिव म्हणून शासन, प्रशासनाकडे सविन्य पाठुरुवा चालू

आहे. जलसंपदा विभाग, मंत्रालय, मुख्यमंत्री यांनी तातडीने नोंद घेऊन संवर्धित विभागातील अधिकार्यांना कार्यपूर्तीसाठी आदर्शित करून माहितीसंवर एक प्रत कृति समितीला दिला जातो, पण सद्य परिस्थितीत अमृत महोत्सवी वर्ष संपूर्ण एक वर्षांच्या कालावधी

लोटुन प्रशासन ढम्म आहे, एकही पैशेयांवे काम झाले नाही. विशेष म्हणूने संकीर्ण कामांसाठी तरुद असून, मुख्य सडकेपासून बंधा-याकडे जाणा-या सडकची दुरावर्ष्या झाली असून सडकेवर बाभळीची झुडपे व मोठमोठे खड्डे पडुन येजा करणे कठीन झाले आहे. बंधा-याची मुरक्कितता धोक्यात आली आहे. मुक्का कर्मचा-यांची नेमणुक व विजेचे दिवे बंद असल्यामुळे अवघड बाब बनली आहे. अधिकारी केवळ १ जुलै दरे उठांगेसाठी, २९ ऑक्टोबर रोजी दरे बंद करणे व १ मार्च रोजी न्यायालय अदेशाच्ये ०.१० टी.एम.सी. पाणी दरवाजे उठाऊन तेलंगणात सोडायासाठी तोंड दाखवितात. तर सिचन क्षेत्र वाढविण्याची गरज काय? सिमेलात तेलंगणातील १२ महिने हिरवागार परिसर व समृद्ध शेतकी बघुन गाज्य सिमा लगतच्या भागातून जनता तेलंगणात जाण्याची मागणी नायकात त्यांचे काय चुकले? तरी किमान १७ सप्टेंबर २०२४ पर्यंत ती ४ गावातील बुडित जमीनीचा मावेज १८८.२० कोटी वाटप करून पूरिपूरीतांना व अविवृतीग्रस्तांना न्याय द्या अशी मागणी शक्तराव जाधव, रोशनगावकर यांनी बुडित शेतक-यांतर्फे केली आहे.

पाटोदा पोलीस ठाण्याचे नवीन पोलीस निरीक्षक म्हणून मजहर अली सव्यद व रुजु झाल्याबद्दल त्यांचा सत्कार करून शुभेच्छा देताना. पाटोदा तालुका प्रजकार संघाचे अध्यक्ष सोमिनाथजी कोल्हे, युवा उद्योजक विशाल आरसूल, पत्रकार पोपट कोल्हे, बँबु शेख, पत्रकार अजिज शेख, जाकेर पठाण, पत्रकार चंद्रकृत पवार व नाभिक संघटनेचे तालुकाध्यक्ष जिंतेंद्र सांगळे.

अशोक प्राथमिक शाळेत 'स्वयंशासन दिन' उत्साहात साजरा

■ लोकनेता न्यूज नेटवर्क

नांदेड | बांधारा गायकवाड

५ सप्टेंबर रोजी डॉ.सर्वपली राधाकृष्णन यांचा जन्मदिवस संपूर्ण भारतभर शिक्षक दिन म्हणून साजरा करतात. अशोक प्राथमिक शाळा, विज्ञानगर नांदेड येथील इयत्ता चौथीच्या विद्यार्थ्यांनी मोठ्या उत्साहात संघर्षासन दिन साजरा केला. शिक्षकांची जबाबदारी या चिमुकल्या मुलांनी लितलया सांभाळली. वर्गात शिक्षकवण्याबोरवर च्या अध्यक्षीय व तोंडी प्रश्न उत्तर यांची तयारी मुलांनी करून घेली. शिक्षक होणे जितके सोपे वाते, तिंतिंच शिक्षकांची जबाबदारी निभावणे अवघड असते. कार्यक्रमाच्या अध्यक्षस्थानी

शाळेच्या मुख्याच्यापिका सौ.पेठे मंडम तसेच प्रमुख पाहुणे म्हणून शाळेच्या संचालिका सौ. ज्योती बालाजीराव पांडगळे या होत्या. मूलांची शिक्षक वयाच्यांची पद्धती, शिक्षकांची जबाबदारी पाहून कौतुकाची थाप त्यांनी विद्यार्थ्यांच्या पाठीवर दिली. आजच्या

स्वयंशासन दिनानिमित्त इयता चौथीच्या अनेक विद्यार्थी व विद्यार्थिनी यांनी शिक्षक म्हणून आपला सहभाग नोंदवला होता. तसेच प्रेरणा गायकवाड या विद्यार्थिनी यांनी मुलांचे खूप कौतुक केले. कार्यक्रम मुख्याच्यापिका भूमिका उत्कृष्टपणे व्यशस्ती होण्यासाठी शाळेतील सर्व शिक्षक व शिक्षकेतर कर्माचार्यांचे मोलाचे सहकार्य लाभले.

चैतन्य विद्यालयात स्वयंशासन दिन संपन्न:विद्यार्थी बनले शिक्षक

■ लोकनेता न्यूज नेटवर्क

ओतू | मरु ढोवडे

येथील ग्राम विकास मंडळाच्या चैतन्य विद्यालयात आज ५ सप्टेंबर शिक्षक दिनाच्या निमित्ताने स्वयंशासन दिनाचे आयोजन केले गेल्याची माहिती मुख्याच्यापिका राजा श्री भालेकर यांनी दिली. प्रथमता: आपल्या देशाचे दुसरे राष्ट्रपती व महान शिक्षण तज्ज्ञ डॉक्टर सर्वपली राधाकृष्णन तसेच महान्मान धर्माचे संस्थापक चंक्रध यांच्या प्रतिमांचे पूजन केले गेले. त्यानंतर जे विद्यार्थी आज स्वयंशासन दिनाच्या निमित्ताने एक दिवसाची विद्यार्थी शिक्षक विद्यालयात दोन्ही अध्यक्षांनी आयोजन करण्यास सुरुवात केली. या एक दिवसाची कामकाजासाठी मुख्याच्यापिका म्हणून यांची तांबू,उपसुखाच्याक म्हणून अरकान तांबोळी, परंपराक्षम म्हणून आकाश मरकरे, अवधूत अकोलकर यांनी काम पाहिले. या सर्व विद्यार्थ्यांना मार्गदर्शन करण्यासाठी भाऊसाहेब खाडे आणि अजिज डांगे यांनी विशेष परिश्रम घेतले. पहिले एक ते सहा तास झाल्यानंतर

विद्यार्थ्यांची सभा संपन्न झाली. अध्यापक करताना कोणते अनुभव आले याबाबत श्रावणी वाळू, रुजल फापाळे, वेदांत ढामाले, आया हांडे यांनी मनोगते च्यक्क केली. कार्यक्रमाचे प्रसाताविक अरकान तांबोळी याने तर आया हांडे हिंने आभार मानले. अनुष्ठान मोरे, तनिष्का खेळी यांनी सुत्रसंचालन केला. याबोळी व्यासपीठावर संथेचे सचिव प्रदीप गाडवे, पंकज घोलप, संजय हिंदे, अरविंद उत्किरडे शरद माळवे, विजया गडगे, मंगेश तांबे, राजाराम शिंदे, प्रमोद जाधव, बाळासाहेब साबळे, संतोष सोनवणे, विशाल चौधरी, मिलिंद खेंवरी, संतोष कांबळे, लक्ष्मण दुडे, विनाता भोंग, आसावरी गायकर, आशा गाडवे, सोनारी कांबळे, देवचंद नेहे, अमित झांकर, सोनारी माळवे, दिनेश ताठे, अनिल जावे, आशा दुंबरे, अश्विनी नवाबवे, संयोग ढामाले, हर्षल शिंवाळे, योगेश फापाळे, इश्वर ढामाले, साक्षी देशपुर, निर्मला डोंगे, आराधा इस्कांडे, सुजाता राऊत, विजय खरात, प्रसन्न तांबे, मंशूर जाधव, अरविंद अश्विने आदि उपस्थित होते.

तांबे, राजाराम शिंदे, प्रमोद जाधव, बाळासाहेब साबळे, संतोष सोनवणे, विशाल चौधरी, मिलिंद खेंवरी, संतोष कांबळे, लक्ष्मण दुडे, विनाता भोंग, आसावरी गायकर, आशा गाडवे, सोनारी कांबळे, देवचंद नेहे, अमित झांकर, सोनारी माळवे, दिनेश ताठे, अनिल जावे, आशा दुंबरे, अश्विनी नवाबवे, संयोग ढामाले, हर्षल शिंवाळे, योगेश फापाळे, इश्वर ढामाले, साक्षी देशपुर, निर्मला डोंगे, आराधा इस्कांडे, सुजाता राऊत, विजय खरात, प्रसन्न तांबे, मंशूर जाधव, अरविंद अश्विने आदि उपस्थित होते.

श्रीगोंदा | ज्ञानेश्वर येवले

पर्यावरण विभाग, महाराष्ट्र शासनाच्या परिपक्वकारनुसार, प्लास्टिक बंदी बदल राजपत्र अधिसूचना तसेच महाराष्ट्र सरकार, उच्च व तंत्रिक्षण विभाग आणि युनिसेफ इंडिया यांनी संयुक्तपणे महाराष्ट्रातील प्रयोक्तेक महाविद्यालय प्लास्टिक मुक्त परिसर करण्याचा आपल्या निसर्गाचे रक्षण करण्यासाठी आमचे कॉलेज च्यवस्थापन, युथ नेच कल्ब (प्रीन कल्ब) आणि राष्ट्रीय स्वयंसेवा, कॉलेज कॅम्पसमध्ये प्लास्टिक विभागात आवाहन दिला. कॉलेज कॅम्पसमध्ये प्लास्टिक विभागात आला आणि यो श्रीगोंदा प्लास्टिक कॉलेज कॅम्पसमधून एकूण ७० किलो प्लास्टिक करावा गोळा करण्यात आला. कॉलेज कॅम्पसमधी

